

[Poul Hartling.]

Jeg vender tilbage til den højtærede statsminister, som ville forklare mig, at regeringen jo ikke havde været ubeslutsom. Den havde fremsat mange forslag og f. eks. da også fremsat forslag om kildeskat. Og statsministeren sagde, at oppositionen skylder os svar på, hvad den vil. Forslagene er der; hvem er det, der hindrer deres gennemførelse, sagde statsministeren, det gør oppositionen. Har vi da et flertal? Kan vi hindre forslagernes gennemførelse? Hvis det er sandt, så har regeringen jo ikke flertal for sin politik. Har jeg så ikke ret i, at regeringen vil sidde, men at den vil give oppositionen skylden? Den højtærede statsminister må jo nok have opfattet efterhånden, hvad oppositionen, i hvert fald den del af den, som jeg har med at gøre, mener om kildeskat. Det er da umuligt andet. Men det får da mig til at spørge: vil regeringen gennemføre kildeskatten med socialistisk folkepartis stemmer? Det kan den højtærede statsminister svare på med et enkelt ord.

Et andet spørgsmål, som statsministeren lagde megen vægt på, var en værdifast pensionsordning for alle, og han sagde, han syntes, oppositionen — jeg takker for rådet — skulle interessere sig lidt for socialdemokratiets tanker herom. Se, det at skaffe en ordentlig pensionsordning for alle ældre medborgere tror jeg egentlig alle partier her i salen gerne vil være med til. Det vil vi da gerne. Så god som muligt. Og til alle ældre og altså ikke til bestemte udvalgte grupper i befolkningen, sådan som ATP er blevet gennemført. Men det er jo altid bedst at vide, hvad grundlag man står på.

Allerede forud for valget i fjor, altså i september 1964, talte statsministeren om denne pensionsordning, men der er jo ikke kommet noget forslag derom. Hvis jeg ikke tager fejl, sidder der et udvalg og arbejder med disse ting. Jeg spørger, om statsministeren har adgang til et materiale fra dette udvalg. Hvis han ikke har det, er det så ikke for løst bare at slynge det ud nu igen ligesom forud for det sidste valg? Og hvis der er et materiale, skulle det så ikke stilles til folketingets rådighed? Man kunne få det indtryk, at disse planer bare skal være til agitationsbrug; hvis der virkelig er hold i dem, må man bede om, at regeringen vil komme med et forslag eller i hvert fald med

det materiale, som er baggrund for statsministerens tale om disse ting.

Den højtærede statsminister beskæftigede sig en del med samtalerne, som er ført mellem venstre og det radikale venstre. Der er jo kommet særdeles fornuftige ting ud deraf, sagde han. Men hvad gav han egentlig tilslutning til? Vil han være med til en ansvarlig indkomstpøolitik, bl. a. i forbindelse med overenskomstforhandlinger? Det er jo sket, sagde statsministeren; det økonomiske råd angav i fjor en ramme, og når indkomstpøolitikken alligevel slog fejl, var det af andre årsager. Rigtig godt har den højtærede statsminister nu ikke hørt efter — han har vel ikke været træt, men måske ikke hørt det — for vi talte ikke om rådet, men om regeringen, og i fjor fastlagde den ansvarlige regering netop ikke en ramme. Nej, regeringen var tavs og passiv og sagde, at den måtte være det; det var mest realistisk, sagde den dengang siddende finansminister. Det andet om indkomstforskydning eller -udvikling af andre årsager er jo et spil om ord, for om indkomstekspløionen sker i de generelle forhandlinger eller på andre steder, er i denne forbindelse underordnet; fejl gik det i alle fald.

Se, dette er ikke et angreb på lønmodtagerne, sådan som den højtærede statsminister godt vil give det udseende af, for der er ingen af lønmodtagerne, der har haft gavn af disse indkomstekspløioner. Det kom jo i virkeligheden også frem, for forbrugsstigningen, sagde statsministeren, har været 3,5 pct. og ligger inden for de rammer, der svarer til produktionsstigningen, og statsministeren sagde det med en vis stolthed. Det er altså, hvad lønmodtagerne har fået ud af hele den rundtur. De store indkomststigninger har ikke givet plads til mere end 3,5 pct. forbrugsstigning, men hvad har de ikke kostet samfundet? Havde det ikke været bedre, om vi havde undgået hele turen eller i hvert fald ikke var kørt så langt ud for at skulle hentes så langt hjem igen? Det havde været bedre for lønmodtagerne, og det ved alle lønmodtagere godt. Det havde været bedre for selvpensionisterne, det havde været bedre for erhvervslivet, det havde været bedre ikke mindst for det eksportende erhvervsliv, det havde været bedre for hele samfundet. (Statsministeren [J. O. Krag]: